

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙ, ή Φλώρα δὲν είχε αισθανθεί ποτέ της άγαπη γιά τό Βρανά. Πρό της τραγούδιας της οικογενείας Λιναρδή τόν συχανότανε, τόν κορύδεινε, τόν θεωρούσε γελοίο και τόν άνεχόταν μόνο και μόνο γιατί σκόρπιζε άφειδος χοήματα πρός χρόνη της.

Μετά τό δράμα δώμας πού συνέβη, ή Φλώρα, παρ' ὅλη της τήρη εξαρχείων, αισθάνθηκε γιά τό Βρανά δάκρυσμα μόσος. Ξέρντας καλύτερα ἀτά κατέ πλλο τί αἰσχορὸ ράοι είχε παίξει ό Βρανά στό δράμα αὐτό και πόσο ήταν υπενθυνός γιά τη συμφορά πού ἔπληξε τήν ἄνηκη οικογένεια, ἀποφάσισε νά κόψει κάθε σχέση μαζύ του, νά τόν δακεῖ μόλις θά παρονιμάστην μπροστά της, μέ τίς κιλωτούσε, νά τόν βρίστη πρόστιχα και χυδαία.

N Εντυχός δώμας ού Βρανάς φρόντισε νά ξέσαφνωση τήν επόμενη τήν κηδείας τής Λίνας κι' ἔτοι εμεσολάβησε ἔνα διάστημα δύν-τριῶν ημερών, κατά τό δύσιο ή Φλώρα σκέφτηκε πότι ψύχρωμα και συνέλαβε ἔνα σατανικό σχέδιο.

Ἀποφάσισε δηλαδή νά μη δειχνή στό Βρανά τό μυστικό και τό μίσος της, νά προστάση τήν ἀδιάφορη κι' ἔτοι, τοελλά ἐρωτευμένος καθός ἦταν μαζί της, νά τόν βασινίστη ἀπάνθρωπα νά τόν παδέψη, νά τόν ξεπούληση, νά τόν κάμη νά πληρωθεί ἀφριδά, πολὺ ἀφριδά, τοκοί ποιόνανε.

Ἐτού λοιτόν, ὅταν ού Βρανάς παρονιμάστηκε μπροστά της, δὲν τούδειξε καθόλου τίς διαθέσεις της, ἐπούξε τό μύσος της και τήν ἀνδρά της.

Ο Γιώργος, βρίσκοντάς την τόσο καλόβουλη, υστερ' ἀτ' τό κακό πούλει εἴδε αἰτίας του, ἔπεισε σάν τιρπλά στήν παγίδα. Απέδοσε τήν καλώσην τής Φλώρας στήν ἀγάπη πού αισθάνθησε γι' αὐτόν και πελάγωσε ἀτό ἐρωτική ενδαμανία.

Ἐπεντέλης ξεθαρρεύστηκε πεντακάρι τό πάτολυτα βέλωμας γιά τίς διαθέσεις τής Φλώρας, θέλησε νά τήν ἐπαναλάβῃ δσα είπε παι στόν δαστυνόμο ἐναντίον τῶν θυμάτων του. Μά ή Φλώρα, καταπλήκτη γιά τήν ἀναμοχήν του, τούκοψε τήν φόρα, λέγοντάς του :

— Ούφ, δεν δίνεις, καύμένες και σύ τής θυμερές ιστορίες. Τί με μέλει εμένα γιά τόν ξένο καστορί; — Ναι, Φλώρα μου, ἔχεις δίστη και σ' σύγραμστω. Μά ποτέται νά μ' απούσης, ἀγάπη μου. Είπαν και λένε ἀκόμα τόσα ἐναντίον μου....

Και σάν λένε ; Κουτός¹ πού είσαι και δίνεις σημασία;

— Σ' ειδαριστώ, Φλώρα ! Τά λόγια σου μέτε παρηγορούν, μέ πλημμυρίζουν ἀπό χαρού και ἀγαλλίασα. Δὲν θὰ σέχασκα πού τήν καλώσωσα σου, ακεράσια μου Φλώρα...;

Ἐτού με τήν πρέπεια αιτή ἀδιάφορία της, ή Φλώρα ξεγέλασε τό Βρανά, τόν ἀποκοινώσε, τόν ἔσαιε νά ξετρέλασθη πότι πολὺ μαζύ της.

Δὲν ἔφευγε πειδεί ἀτό κοντά της.

Βρισκόταν διαδώμας στό σπίτι της, στό καμαρίν της, παπού δπού ήταν αιτή.

Κι' ή Φλώρα, γιά νά τού δώση τό κυττάμα πό δυνάτο, πό δαστυνόμο, τόν ἀφίνε νά ξεθαρρεύνη, νά νομίζη πώς τόν ἀγάπαστε....

Γιά νά τόν ξεθέξη μάλιστα, γιά νά τού ἀνάβη τή φωτιά πό τόν πάθοντας του, γόνυντας μόρος του, δόταν ἔταν σπίτι ή στό καμαρίν της, στό δέμπτορ, ἔπαιρε πορκολάτης στάσεις, τόν μεθύσιος, τόν ξεδόμιλανε....

Ο Βρανάς φεγγάντας δόλωληρος. Κύστη της θεατρίνων, βλέποντάς του σ' αιτή τήν καπνούσα, μουνουμονήζε μέ μύσος, μέ λόσσα :

— Κτηνός... Φονά τόν γυναικῶν!... Θά τό πληρώσης ἀκριβά... Σκότωσες... Θά σωστοθής!.. Θά σέ κάμο νά τινάξης τά μυαλά σου στόν ἀσά!....

Στό μεταξήν αιτή, ή κ. Διναρδή είχε σωθεί, μέσα ἀτά τά χέρια τού Χάροι, δότος είπε δό γιατρός.

Ἔτον δώμας προμερόδαξες εξαντλημένη και θάμενε πολὺν καρό στό κρεβάτι.

Γιά τή Λίνα δέν τής είχαν κάνει κουβέντα στήν ἀφρή.

γῆ τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων. "Ηρεμος νά πηγάίνω μπροστά, και νά μέ ακολουθούν στή χώρα τής αἰώνιας γαλήνης μυριάδες αὐτά..."

Και δ. Λασαράδος έγραψε ποίημα σέ νεογέννητο γαϊδουρή, πού τού ενέχεται φάντασμα, μά δχι ἀτό τήν άνθρωπων τῶν... ἀνθρώπων, αὐτή δις τού λείπει—δάλλ' ἀτό τήν ἀνθρώπων τῶν... γαϊδουρών!

'Η φωτιή μητέρα ἀναζητούσε τήν κόφη της διαφορᾶς, μά ὅταν ήταν στήσις αἰσθησίες της και δόταν παραμυλόνας.

'Ήταν σταφαγμός καρδιᾶς νά τήν ἀκόην κανείνας : — Δίζα μου, φταχό μου πατίδι, πού είσαι, μικρούλα μου ; Σέ πήσες ἀτά τήν ἀγαλαμά μου, κορούλα μου, ή πιορί μή θάλασσα... Πούν καμάτα δέρφουν τό κορμί σου, χρωστά και καταλυπρό, δῶσε μου πάσι τό πατίδι μου... Δάστο μου νά τό βέλον νά κουμπή πλάστη στή Λίνα μου... Αυτήσου με, θάλασσα... Θέλω νάχα, γονία γιής νά πραγμάτω νά προσεύχουμα γιά τό πατίδι μου... Δὲν θέλω νά μείνω ἀπαφή, στά μαρά συν βάθη... Λίζα... κόρη μου... μά ἀσύνη, πατίδι μου ;

Ἐπι τέλους, ο γιατρός ἀποτύπωσε νά μάλιστη μάρμενα στήν ζηρωστή του. Δὲν τής είπε δηλαδή τήν ἀλήθεα. Κατάλαβε ἀμέων, δητά κάπι τής κρύψανε, δητά δή Λίνα ζύστε Ιωας. Ζύστε... ; Καί γιατί τής πραγμάτων καρφίστηκε πορφύρα πούρο ; Γιατί δὲν τήν δέρψεις νά ελέπουν και πολὺ μάλιστα...

Πούδις ξέρεις ; "Ιστος νάχη συνέβη ἀτά τήν κόφη κόρη. Ιστος..."

Τά λόγια δώμας τού γιατρού ἔκαμψα τήν ἀρρωστη νά ιπνοφαστή τήν ἀλήθεα. Κατάλαβε ἀμέων, δητά κάπι τής κρύψανε, δητά δή Λίνα ζύστε Ιωας. Ζύστε... ; Καί γιατί τής πραγμάτων καρφίστηκε πορφύρα πούρο ; Γιατί δέν τήν δέρψεις νά ελέπουν και πολὺ μάλιστα...

Η χαροπάσματη μητέρα ἀρχίστηκε νά κλαίει και νά χτυπάτεται. "Υπήρχε κινδύνος γιά τήν καρφίστη τής της τρησ." Τότε δηλαδή τήν γιατρός πόρτανε τήν αγαλλίαστη τής της πραγμάτων.

Ναι, ή Λίνα είχε συνέβει. Μά ήταν λγάρια ἀρρωστη στή μάλιστα... Η 'Λινάρδη δώμας δέν ήθελε νά τό πατέσημη. Ζύστε νά δή τήν κόφη τής μάρμενα. Καί νά τήν καθησυχάστηκε νάγκαστηστήρει νά τήν δέρψηθη :

— Κρυψα, τής είπε, σάς σεβεσσα, ἔτα λόγια της, ως ἀνθρωπος και δηλαδή πούροι, δητά δέστονται, ήταν δέστονται Λίνα δέστονται και θά τήν δήπετε σέ λίγες, πολὺ λίγες, λίγες.

— Γιατί δχι αίροι ; Γιατί δχι τώρα μάρμενας, γιατρό ; Τί ξεχει τό πατίδι μου ; Κινδύνευσα, Είπε πολὺ άρρωστο ; Μιλήστε μου... Ελεος!...

— Οχι, κυρία, δησταντής, δησταντής και νέα κίνδυνο. Βούστεται έν αναρώστε, ήσηγάπατε.

— Πότε δθή τήν δῶ, γιατρό ; Μή με κάνετε ν' αγωνών... Σάς είτα, κυρία, σέ λίγες λίγες.

— Ανδρό δέν θά πή τίποτε, γιατρό. Πέστε μου σέ πόσες λίγες λίγες.

— Σέ τρεις λίγες. Είσαστε εύχαριστημένη τώρα ; Ναι, γιατρό, σάς εύχαριστο. Πολὺν σᾶς είχαμεστο....

Και δή δύστηγη μητέρα ἀναλύσθηκε σέ δάκρυα. Δάκρυα καρφας και πόνου... ***

Προγαμπατών, ή Λίνα ήταν πολὺ καλύτερα. Τήν είχετάσει εντοπωμένη δένας ἀτό τούς πόλινούς νειρολόγων τῶν 'Αθηνῶν και είχε δηλώσει περὶ νειρικῆς κοίσεως, σοθαρητῆς βέβασα, ἀλλά θεωρουμένης.

Η Λίνα έμενε στό σπίτι τής θείας τού Λώφη, Κάθε προὶ πήγαναν με τό Αδόρο στό Ζεύστειο ή στόν Εθνικό Κήρο. Καθεδρίστηκαν ἐκεί ἀρκετές δέσες, με λαγκούλοι και ἀμάλητοι...

Ο νέος ήταν ἐκ φύσεως μελαγχολικός και λιγομίλητος.

Η Λίνα είχε δράξιοι νά συνέρχεται και δη τίποτανειανής.

Καταλάβανε πόλις αιτία δήλησε τής σημιροφῆς ήταν αιτή ή ίδια. Αιτή είχε σκοτώσει τήν ἀδελφή της τή Λίνα ! Και μετανοούσα τώρα γιατί δέν τήν γίνεται τόπον έκεινον στό Π. Φάληρο. Γιατί νά τής στελή δόθεις τό Λώφη νά τήν σύσσω ;

Τήν σκέψης της αιτής τήν κάνει πολλές φροδές νέα σεστάση σέ λιγυμούς. Μάταια προπτειώδην νά τήν πραγματηθήση δόθεις δέσης. Ή κακότηγη νέα ήταν μάταιη γάληνης.

Σκεφτόταν πός δή ήμερα πού δθάλευσε τή μαρά τής πληριάζει και τής λόγης τήν καρφίστη τή μητέρα της.

Πώς δθή δύστηγης τή μητέρα της, πού λέγει περί πάτη αύτήν την οικογένειαν της ;

— Ολ' αιτά έκαναν τήν καρδιά της νά βαραίνη, τής θάλασσαν τόπον τής μητέρας της, πού λέγει περί πάτη αύτήν την οικογένειαν της ;

— Αρχις έρχεται πάλι τήν κόφη της αύτοκτονία, ως μόνη λάτη, στή δύστολη στήση της προτεινότανε.

Τό Βρανά δέν τόν σκεπτέται πάλι τήν αύτοκτονία, ως μόνη λάτη, στή δύστολη στήση της προτεινότανε.

— Αρχις έρχεται πάλι τήν κόφη της αύτοκτονία, ως μόνη λάτη, στή δύστολη στήση της προτεινότανε.

(Άκολουθει)

